

АТОМНИК України

№43 (777) 15 жовтня 2015 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ

ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

25 ЖОВТНЯ – ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД

Социал-демократия – политический инструмент в руках профсоюза

Сегодня уже много профсоюзных комитетов и отдельных активистов Атомпрофсоюза Украины определились со своим желанием принимать участие в выборах в местные органы власти. В атомных городах-спутниках Славутич, Желтые Воды, Энергодар, Нетешин, Южноукраинск профкомы будут испытывать свои силы на местном уровне самоуправления, чтобы в будущем готовиться к выборам и в Верховную Раду Украины, объединившись с другими отраслевыми профсоюзами для реальной защиты прав и интересов человека труда.

Для атомпрофсоюзников это новая деятельность, поэтому нужны знания. Они смогли получить их на проходившем недавно массовом выездном семинаре-учебе профсоюзных активистов в СОК «Гиляй» от авторитетного и уважаемого в профсоюзных кругах человека — магистра государственного управления Юрия Буздугана, основателя «Трудовых школ», которые он вот уже два с половиной года успешно проводит в профорганизациях атомщиков. Юрий Алексеевич известен также и тем, что с 1994 года возглавляет Социал-демократическую партию Украины. Именно эта партия знает, как помочь профсоюзам вернуться в политику, и готова им способствовать в этом.

— Юрий Алексеевич, прежде чем коснуться темы «профсоюзы и выборы», хотелось бы более подробно узнать о созданных вами и вашей командой «Трудовых школах». Какова их цель?

— «Трудовые школы» мы начали проводить еще пять лет назад в разных отраслевых профсоюзах, это были школы первого уровня — двухдневные семинары с восемью презентациями. С Атомпрофсоюзом Украины сотрудничаем два с половиной года, начинали со Славутича. Главная задача наших школ — выиграть информационную войну за профсоюзы, потому что сегодня они находятся в условиях жесткого информационного прессинга, я бы даже сказал, жесткой информационной войны. И это в условиях, когда профсоюз — единственная организация, которая защищает простого труженика, его социальные права, его зарплатную плату. Если профсоюз слабый — людей можно грабить. Понимаете, сегодня в Украине деньги «делают» не на зерне, не на металле, не на химии или электротехнологии. Деньги делают на недоплаченных зарплатах и пенсиях. Приведу такой пример. Газовый вопрос для Украины «стоит» 5 млрд. долларов, а недоплаченные зарплаты и пенсии перед началом глобального кризиса в 2007 году составляли 48 млрд. долларов. В 2013 году перед началом войны на Востоке Украины они составили уже 62 млрд. долларов. Получать такие сверхприбыли можно только при одном условии, если работающие люди пассивные и не поддерживают свой собственный профсоюз. Что может сделать один профсоюзный лидер, который бьется как рака об лед?

Перед нами встал вопрос о подготовке профсоюзного актива, который умеет разговаривать с людьми, может их организовать, объединить. В итоге эти слушатели становятся сознательными профсоюзными идеологами, агитаторами. Это была школа первого уровня. Но в какой-то момент этого оказалось мало, слушатели требовали развития темы. Это я говорю конкретно об Атомпрофсоюзе Украины, он стал первым профсоюзом в стране, с которым мы прошли школу первого уровня на всех крупных промплощадках — на атомных электростанциях, на Восточном горно-обогатительном комбинате, в Днепродзержинске на гос-

предприятиях «Цирконий» и «Смолы». И даже в профорганизациях национальных природных парков, которые входят в состав Атомпрофсоюза Украины.

Но школа первого уровня только дает ответ на вопрос, кто виноват и что делать. А КАК сделать — это уже тема семинара следующих школ, которые успешно проведены на предприятиях атомной энергетики и промышленности Украины.

Приступая к подготовке профсоюзных агитаторов, мы взяли на вооружение самые современные технологии, которые есть в мире по подготовке таких специалистов. Результаты превзошли все наши ожидания, мы получили слушателей настолько высокого уровня, что потребовались конкретные темы, по которым мы могли бы их целенаправленно готовить. Темы слушатели выбирают сами. Например, одна из тем была «Война и мир», вторая — «Профсоюзы и власть», третий семинар — «Справедливость и эффективность». Людей надо вооружать цифрами, фактами, что мы и делаем.

Мы проводим наши школы не только в Атомпрофсоюзе Украины, поэтому есть возможность сравнивать. Хочу сказать, что Атомпрофсоюз Украины — один из самых интеллектуальных, по уровню и по квалификации, это сегодня лучший профсоюз в Украине. Он самый близкий к идеалу, к тому, каким должен быть профсоюз!

(Окончание на 2-й стр.)

14 ЖОВТНЯ ВПЕРШЕ ВІДЗНАЧЕНО ДЕНЬ ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ

Андрій ПАНЧЕНКО з бойовими побратимами

ПРОФЕСІОНАЛЬНА РОБОТА СПІЛЧАН

Труд — дело чести, будь всегда на первом месте

Честное и открытое трудовое состязание, в котором побеждают те, кто обладает знаниями и умело применяет их на практике, — это традиционный конкурс профессионального мастерства за звание «Лучший по профессии», прошедший на ремонтно-механическом заводе ВостГОКа. В нем приняли участие 17 рабочих: токари, слесари механосборочных работ и электрогазосварщики.

История проведения на РМЗ конкурсов профмастерства исчисляется десятилетиями. Нынешний конкурс был посвящен не только профессионально-му празднику Дню машиностроителя, но еще и 60-летию завода. Солнечным субботним утром 19 сентября через заводскую проходную шли и шли люди — работники РМЗ, а также их родные и друзья, которые хотели поддержать

конкурсантов и увидеть своими глазами производственный процесс. Самой маленькой посетительнице было всего полтора года! Вместе с папой и мамой она послушно прогуливалась по территории завода, с интересом поглядывая на жужжащие станки, за которыми выполняли задание конкурсанты.

Участникам предстояло показать свои теоретические знания специальной

комиссии, а также выполнить практическое задание. При этом учитывалось и качество, которое строго проверялось работниками ОТК, и скорость выполнения работы. Оценивание результатов было справедливым и «прозрачным», ведь все конкурсанты находились в центре внимания: что и как они делают, свободно рассматривали все желающие.

Гости конкурса параллельно могли принимать участие в разных состязаниях: поиграть в шашки, домино, карты, порисовать мелками на асфальте. Поддерживая праздничное настроение помогала веселая музыка.

(Окончание на 2-й стр.)

Напередодні свята, Дня захисника України, під час короткої відпустки до своїх колег завітав юрист Атомпрофспілки України Андрій Панченко, який на початку року був мобілізований до лав Збройних Сил України і нині перебуває у зоні проведення антитерористичної операції неподалік населеного пункту Красногорівка, що за шість кілометрів від Донецька.

Колеги-спілчани, працівники апарату Атомпрофспілки на чолі з її Головою Валерієм Матовим, які підтримували Андрія не тільки морально упродовж усіх цих місяців (а служить він із січня поточного року), радо зустрічали його, розпитували про ситуацію на сході країни (інтерв'ю з бійцем — у найближчому номері «Атомника України»), вітали його зі святом, бажали як найшвидше повернутися додому. А настанок вручили подарунки — солодощі, теплі речі і такий необхідний на передовій біонокль «Юкон».

(Інформація за темою на 4-й стор.)

Боец АТО Андрій Панченко зі своїми колегами-юристами — завідувачкою відділу колективно-договірної та правової роботи Атомпрофспілки Надією КРУЧИНСЬКОЮ та Олександрою КРАВЧУК

У сфері впливу Атомпрофспілки перебувають підприємства Міненерговугілля України, Мінприроди, Міноборони здоров'я України тощо <http://www.atomprofspilka.info>

ПРОФЕСІОНАЛЬНА РОБОТА СПІЛЧАН

Труд – дело чести,
будь всегда на первом месте(Окончание.
Начало на 1-й стр.)

Для того чтобы конкурс прошел на высоком организационном уровне, подготовка к нему продолжалась три месяца, в ней участвовало большое количество работников разных участков, отделов и служб РМЗ под руководством директора завода Игоря Сорокина. Необходимо было произвести отбор участников, подготовить задания, разработать систему оценивания и т. д.

«В наше время хорошие рабочие — на вес золота», — говорит И. Сорокин. — И на нашем предприятии, и в городе, и в стране. Найти готового профессионала высокой квалификации — очень сложно. Надо растить своих! Поэтому мы с большим вниманием относимся к студентам, которые приходят к нам на практику. Присматриваемся к молодым рабочим, чтобы увидеть, кто из них представляет перспективу для завода, и проводим вот такие конкурсы профмастерства. Они повышают престиж человека труда, стимулируют стремление к профессиональному росту».

Лучшим электрогазосварщиком был признан Александр Эврюков, работник участка по изготовлению и монтажу металлоконструкций (мастер Сергей Аксененко). Среди слесарей механосборочных работ победил Евгений Брынза, работник механического участка (мастер Александр Захарчук). Среди токарей лучший — Антон Макаров,

рабочий механического участка (мастер Алексей Малыренко). Второе место занял Александр Булдей, работник механосборочного участка (мастер Виктор Яцына). Третье — работник инструментального участка Артем Матвиенко (мастер Александр Гоман).

Наградой победителям стало присвоение очередного разряда, согласно колдоговору они были поощрены денежными премиями, а также получили медали и грамоты. Всем участникам были вручены памятные сувениры: чашка, ручка и блокнот с логотипом РМЗ. Благодарность за подготовку молодых рабочих к участию в конкурсе объявлена мастерам. Не остались без призов и зрители, активно участвующие в играх и соревнованиях. Они получили сладости.

**Елена КУБАРЕВА,
фото автора**

ГЕНДЕРНА ПОЛІТИКА

Зробити світ кращим

Представниці ЮУАЕС у складі делегації Атомпрофспілки України взяли участь у першій міжнародній жіночій конференції, яка проходила з 14 по 16 вересня у Відні. Започаткував конференцію Глобальний союз «IndustriALL», що об'єднує понад 50 мільйонів працівників гірничодобувної, паливно-енергетичної та текстильної галузей 140 країн світу.

Учасниками жіночої конференції стали понад три сотні осіб із 55 країн. Вони обговорювали умови праці та захищеності жінок, які працюють у промисловому секторі. Для делегаток з Південної Африки, Латинської Америки, Азійско-Тихоокеанського регіону актуальними є питання насилля на роботі, приниження, низька зарплата порівняно з чоловіками за однакову діяльність. Також йшлося про охорону материнства та здоров'я працюючих жінок. Окрім питанням обговорювали представ-

ництво жінок в управлінському складі як підприємств, так і профспілкових організацій.

Учасники конференції затвердили Хартію рівності, в якій зазначили конкретні заходи для досягнення гендерної справедливості, та прийняли резолюцію. У ній, зокрема, йдеться про необхідність активізувати жінок до профспілкового руху, працювати над досягненням 40% представництва жінок у керівному складі «IndustriALL» та розроблення плану дій щодо нарощення політичного потенціалу жінок на усіх континентах.

Учасниці конференції свої прагнення сформулювали одним реченням: ми хочемо бути рівними з чоловіками, але в умовах, адаптованих для жінок. Основним меседжем заходу стала фраза: у чоловіків та жінок спільне завдання — зробити світ кращим.

**Олена РЕЗНИК,
профгрупопр відділу роботи
з громадськістю і ЗМІ ЮУАЕС**

25 ЖОВТНЯ — ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД

Социал-демократия — политический инструмент в руках профсоюза

(Окончание.

Начало на 1-й стр.)
— Год назад была сделана попытка самостоятельного участия профсоюзов в выборах в Верховную Раду, были достигнуты определенные соглашения между ФПУ и СДПУ. Но ничего из этого не получилось. Какова причина?

— Да, была попытка вернуть профсоюзы в политику, ничего не получилось не по вине нашей партии, а «благодаря» нашему законодательству. Оно для богатых людей, в том числе и предвыборное. Хотя в нем сказано, что все граждане равны, но в выборах в Верховную Раду Украины могут участвовать только богатые, так как нужно заплатить 1 млн. 218 тыс. грн. Кто, кроме олигархических партий, может себе это позволить? Профсоюзам просто не удалось собрать такую сумму. Но уже тогда сформировалась группа отраслевых профсоюзов — атомщики, шахтеры, металлурги, ученые, энергетики, госслужащие, коммунальщики и другие, готовые побороться за депутатский мандат.

Как вернуться профсоюзам в политику?

— Есть две возможности. Можно, извините, «лечь» под кого-то (раздать каждой партии по представителю от профсоюза) и по этой стратегии в принципе все так и проходило раньше, вспомним хотя бы бывшего председателя ФПУ Стояна, который был вторым номером в списке у Ющенко, а потом на следующих выборах — вторым номером в списке у Януковича. А результат? И мы не первые, кто с этим сталкивается. Если посмотрим на мировую историю участия профсоюзов в политике, то все напоминает, один к одному, как у нас сейчас. Сначала профсоюзы не участвуют в выборах, они вне политики, когда они хотят, им запрещают, как в Англии, например. Там было такое понятие, как имущественный ценз, в политике мог принимать участие человек с доходами 25 фунтов, в то время как зарплата рабочего за год составляла 5 фунтов. В 40–50-х годах ХІХ века в Англии начинается чаrtистское движение за всеобщее избирательное право. 20 лет профсоюзы воевали за него и добились победы. Формально в Украине имущественного ценза нет, но залог вносить надо. Хотя раньше достаточно было собрать 200 тыс. подписей, чтобы партия имела право участвовать в выборах. Сегодня надо привести 1 млн. 218 тыс. грн. Со временем, надеюсь, мы добьемся отмены этого ценза.

Наши профсоюзы будут идти по тому же пути, по которому шли профсоюзы в Англии, во Франции, в Греции, Германии. В Англии, например, собралось 5 отраслевых профсоюзов и создали свою собственную партию, к ним присоединилась группа ин-

теллекуалов — это фабианский клуб. Там были гиганты-мыслители, такие, как Бернард Шоу, Оскар Уайльд. Это и сегодня профсоюзный интеллектуальный центр мира. Называли себя лейбор — партия труда. Так с тех пор и существует лейбористская партия, одна из мощнейших английских партий.

Для участия в выборах нашим профсоюзам так или иначе придется создавать свою партию и мы очень хотим помочь им в этом. Мы объединяемся вокруг ее идеи. Мы от себя не даем ни одного человека, это профком определяется, кто будет лидером списка. Список составляется только из профсоюзных активистов. Мы создаем ситуацию, когда у профкома есть своя местная партийная организация, свой инструмент для политических действий.

Есть профкомы, которые решили действовать по старой схеме через различные партии. Мы будем рады, если они проведут своих людей в местные советы и у нас будет возможность сравнить, какая стратегия оказалась более успешной. Через полтора года состоятся новые и местные и парламентские выборы, так как будут внесены изменения в Конституцию Украины. Профсоюзы к этим выборам должны хорошо подготовиться. Надеемся, у нас с ними получится успешное сотрудничество.

В Украине сейчас зарегистрировано около 200 партий, 90% из которых — это коммерческие проекты, они не имеют никакого отношения к принципам, идеям, человеческим ценностям, они, как правило, одноразовые. Но есть 10%, где у партий и их лидеров, у членов организаций есть своя система ценностей.

Социал-демократия — это не коммерческий проект, это идеология. У коммерческого проекта главная цель — деньги. Людям будут рассказывать «про покращення вже сьогодні», но на самом деле — деньги вложили, деньги отбили и остались с прибылью. Слава Богу, в Украине уже заканчивается период этих коммерческих проектов. Люди уже ищут того, для кого важны ценности, важны принципы, кто идет в политику, чтобы изменить мир. Социал-демократия во всем мире — это политическая сила, для которой главная ценность — справедливость. И прежде всего экономическая справедливость. Партии, исповедывающие социал-демократические принципы, по-разному называются в мире, но они объединены в одну международную организацию — Социнтерн, который работает в Украине только с нашей партией. Українські олигархи понимают, что более привлекательной этикетки, чем социал-демократия им не найти, поэтому в Украине «плюнь» в олигарха — попадешь в «социал-демократ». Лазаренко пытался договориться с Социнтерном, Янукович проводил бешеные маневры, чтобы Социнтер начал работать с партией регионов. Но «ярче» всех проявил себя Медведчук.

Наша партия была создана во Львове еще в 1890 году (в то время она называлась «Русско-украинская радикальная партия»). Первым председателем, восемью лет возглавлявшим партию, был Иван Франко. Мы очень гордимся этим. В 1990 году, еще до раз渲ла Союза, в здании Киевского политеха прошел Учредительно-восстановительный съезд СДПУ. Я и Елена Скоморошенко, ныне директор Института социального партнерства, от имени которого проводятся наши «Трудовые школы», были его делегатами. Ее избрали членом правления, я стал секретарем правления. В 1994 году партия избрала меня лидером.

Мы говорили с вами об олигархах, которые все хотят быть социал-демократами. В частности, о Медведчуке, как он оказался руководителем партии?

— Медведчук и близко не было нашей партии. У него был коммерческий проект, собралась такая себе «команда молодости нашей» — киевская группа: Суркис, Згуцкий, Кравчук, Лях и другие. Благодаря своему человеку, министру юстиции Онопенко, была зарегистрирована еще одна партия СДПУ и существовала она полтора года. Это не было расколом, и я никогда не был с Медведчуком в одной партии. Это был первый реидерский захват политической партии, который у

Медведчука провалился. Когда поменялся министр юстиции, им пришлось создавать новую партию, это была всем известная СДПУ(о). Были попытки купить нашу партию, ее членов, но ничего не получилось. Я счастлив, что люди отказывались брать деньги даже в тяжелых для себя материальных условиях.

Партия прошла жесткие испытания. И сегодня мы имеем свои партийные организации в 545 из 777 административно-территориальных единиц Украины. Это партия тружеников, то есть профсоюзов.

Что могут предложить представители профсоюзов, войдя в местные органы власти?

— Что смогут сделать наши фракции? Денег, которые выделяются из бюджета, должно хватать на нормальные зарплаты и пенсии учителям и врачам. Но у нас научились воровать по закону, поэтому и не хватает. Наши фракции идут в местные советы для того, чтобы остановить это. Кто сейчас заседает там? Простые труженики? Нет, бизнесмены, которые пошли решать свои финансовые, коммерческие вопросы. Задача у нас простая: труженик — в профсоюз, профсоюз — в местный совет. Профсоюзный активист в состоянии остановить коррупцию, утечку бюджетных денег в местных советах. Тогда сразу найдутся средства на больницы, школы и детские сады.

Профсоюзы своей сутью, своей работой по защите интересов тружеников — это самый главный аргумент, чем они будут заниматься в местных советах. Избиратели сейчас не верят никому, но они очень хотят найти ту силу, которой можно верить. И вот профсоюзный активист должен доказать, что он есть та сила, в которую люди смогут поверить и которая их не разочарует.

Хочу пожелать успеха Атомпрофсоюзу Украины, это действительно один из лучших наших профсоюзов. А всем профсоюзным активистам, которые принимают участие в выборах, обязательно стать депутатами. Ваши нужны вашим городам и районам, нужны Украине!

ДЕНЬ ДІЙ: СОЛІДАРНА ПОЗИЦІЯ ПРОФСПІЛОК

В УКРАЇНІ КОЖЕН ТРЕТИЙ ПРАЦЮЮЧИЙ – БІДНЯК

Про втрачену гідність праці

7 жовтня, у Всесвітній день дій за гідну працю, започаткований світовою спільнотою в 2008 році, українські профспілки провели під Верховною Радою, адміністрацією Президента та будинком Уряду інформаційні пікети (роздавали буклети і спеціальний випуск профспілкової газети з роз'ясненнями, що таке гідна праця), щоб нагадати владі, що гідна праця – це, найперше, гідна зарплата, а також в Україні немає.

Після акції відбулися громадські слухання, до участі в яких було багато запрошеніх, але мало хто з них добрився до місця, практично не було народних депутатів. Проте обговорення відбулося. У заході взяли участь представники профспілок, роботодавців, держорганів влади, наукових установ, громадських організацій.

актуальна і для тих країн, що стали новими членами Євросоюзу, вони також мають диспропорцію в оплаті праці».

З доповідю-презентацією «Основні концептуальні засади реформування оплати праці в контексті євроінтеграції – погляд профспілок» виступила керівник департаменту захисту соціально-економічних прав апарату ФПУ Люд-

валютного фонду, який не дає дозволу на зниження ціни на газ для населення.

«Але навіщо уряду давати 24 млрд. гривень на субсидії, якщо можна їм заплатити, або збільшити пенсії, тоді громадяни мали б змогу самостійно розрахуватися за газ та комунальні послуги», – зазначив Григорій Осовий. – Частка соціальної допомоги у структурі доходів населення України становить 40,8 відсотка, заробітної плати – 42,4 відсотка. До того ж минулого року ціна на газ становила близько 400 долларів, зараз, може, – у півтора рази менше. Хіба це не приводом для того, щоб переглянути тарифи? Адже вже зрозуміло, що у нас буде середньоєвропейська ціна на газ, – ця ціна буде у півтора рази нижча від минулорічної. Навіть Національна комісія (НКРЕКП. – Ред.), коли були парламентські слухання, заявила, якщо уряд подасть нові розрахунки стосовно газу і зміни ціни, вони готові провести «переоцінку» вартості газу. Але уряд цього не робить, натомість, хоче, що за рахунок населення ми

профільним комітетом Верховної Ради. Ми боротимемося за цього задля забезпечення працездатності українських громадян».

Думка науковця: живемо у паралельних світах

– Я чую розмови на кшталт, а чи треба сьогодні, коли відбувається війна, прихована і неприхована, коли держава виживає фактично на грани дефолту, чи треба ставити таке глобальне завдання – реформувати оплату праці. Переконаний, що треба, – зазначив на громадських слуханнях проректор з науково-педагогічної роботи Київського національного економічного університету Анатолій Колот. – Країна переживає тектонічний злам. Ми маємо звернутися до основного ресурсу в

цілі на складова постійно відстає від економічної, після всі економічні складнощі.

На жаль, економіка після Революції Гідності розвивається за тію ж самою траєкторією. На жаль, нічого не зміnilося. Зміnilося лише одне

– стало більше непрофесіоналізму. Відсутні структурні зрушенні, конкуренційно спроможні робочі місця, імпульси для економічного розвитку. Чомусь державні очільники майже щодня відкривають поліцейські дільниці, відкрили б хоч одну майстерню, бодай на 10-15 робочих місць і показали б нам це по телебаченню.

Тому залишається запитанням: чи можна імплементувати в Україні європейську модель оплати праці?

Зробити це надзвичайно складно

для такої моделі суспільного соціально-економічного розвитку, що дісталася нам від колишньої влади, на жаль, відтворюється і надалі, навіть після Революції Гідності. Влада і суспільство продовжують існувати в окремих світах. При цьому відбувається злиття влади і власності. Влада і власність цементуються і лише відпрацьовуються схеми цього цементування. Де влада і власність практично поєднані, там немає місця для проєвропейської соціальної політики.

У державі грошей немає, гроші є в державі

В економіці домінує адміністративна корупція. Але якщо корупція є, це означає одне: в державі гроши є, не має грошей у державі. Я вважаю, що головна проблема України не економічна, вона – позаекономічна. І те, що ми 23 роки тупоююмо на місці, або йдемо вперед з поверненою головою назад, – це проявляє позаекономічні чинники, найперше – неготовності, недздатності багатьох членів соціуму, в тому числі так званої політичної еліти до того, аби адаптуватися до умов життя «за європейськими стандартами». Ще одна причина – це ерозія морально-духовних цінностей і, передусім, полі-

тичної еліти, якщо ми не випишемо що «дорожню карту», ми щоразу починаємо соціальний діалог з нуля, і щодо тарифної ставки, і щодо мінімальної зарплати тощо. 20 років ми не маємо у цьому успіху, адже заробітна плата не є ізольованою автономією. Вона є дзеркальним відображенням стану економіки.

Ми не можемо одномоментно багато чого зробити, але ми зобов'язані крок за кроком вести країну до світла в кінці тунелю. Стратегія має змінити вектор і траєкторію соціальної трансформації. А поки що ми рухаємося від поганого до гіршого. Так, у грудні минулого року уряд розпочав свою роботу з податку на пенсії. Більшого мо-

покрили борги «Нафтогазу України», які розікрави свого часу, а, може, і зараз розкрадають. Це непримітно, на думку профспілок», – зазначив Григорій Осовий.

Інший законопроект стосується неправомірного податкового навантаження на пенсіонерів. «Оподаткування пенсій проведено вперше як експеримент на поточний рік. Але те, що, робиться лише «на сьогодні», завтра може стати правилом, ми вже мали такі прецеденти».

Ще один законопроект стосується індексації заробітної плати і пенсій.

«Те, що відбулося підвищення заробітних плат уже з 1 вересня, це фактично поступка уряду на вимогу профспілок, – індексація заробітної плати перенесли з грудня на вересень, бо у жовтні зросли комунальні тарифи. Інша справа, що рівень індексації надто малий – він не компенсує рівень інфляції. 2014 року він становив 24,5 відсотка. Щодо поточного рівня інфляції, ми маємо за 9 місяців уже близько 40 відсотків! На 40 відсотків зросли ціни. Тому вкрай необхідно утримати платоспроможність заробітних плат і пенсій, щоб не допустити обвалного зубожіння працюючих людей. До речі, у нас і з 20 відсотків працюючого населення є бідніми. За оцінками цього року – до 35 відсотків. Тобто в Україні нині кожен третій працюючий – бідняк».

Е законопроект і про відновлення санаторно-курортного лікування. «Це надзвичайно важлива тема. Кожного року профспілки за рахунок соціального страхування здоровлювали 300 тис. дітей, і батьки платили лише 5-10 відсотків вартості. Майже 280 тис. працівників працюють у шкідливих, небезпечних умовах праці. Вони теж мали доступ до санаторно-курортного лікування. Але все це скансовано 2014 року. Законопроект є, він підтриманий

цієї країні – людини і вивести її на узбіччя стійкого соціально-економічного розвитку.

Я не думаю, що нам сьогодні треба розповідати один одному про важливість високої заробітної плати. Якщо людина фахова, вона розуміє, що політика низьких заробітних плат можна розорити найбагатшу державу. Україна робить це успішно.

Стосовно критики соціального забезпечення українців. Критикувати можна лише те, що є. Якщо його немає, немає сенсу це критикувати.

Вважаю, предметом нашої дискусії має бути обговорення того, якою має бути платформа наших спільних дій. Сьогодні усі соціальні партнери у глухому куті. Треба інших і мислення, і підхідів. У назив громадських слухань ключове слово політика (назва громадських слухань: «Профспілкові ініціативи з новітньою політикою оплати праці в контексті євроінтеграції»). – Ред.). Політика – це платформа, правила гри, здатність до спільних дій, готовність до консолідації та відповідальності.

Що нас не влаштовує у нинішньому форматі оплати праці, у тому вигляді, що сформувалася і закріпленя у законах «Про оплату праці», «Про колективні договори», «Про соціальний діалог», «Про освіту». Усі представницькі органи, хоч би хто представляв якого, держава, чи роботодавці, чи профспілки – усі незадоволені наявним станом речей, хоча у кожного своя логіка. Ми маємо визначитися, що є основним тромбом на шляху прийняття суспільно-прийнятного рівня заробітної плати.

Річ не в тім, що хтось не так прорахував заробітну плату та прожитковий мінімум. Цілком очевидно, щоб мати гідну заробітну плату, треба мати таку ж економіку. Але є усі підстави стверджувати, що звичайний громадянин таки живе гірше, ніж може. Со-

Продукти споживчого кошика працездатного українця на один день

тичної еліти, і тих, хто представляє інститути держави і соціальних партнерів на всіх рівнях. І останнє, можливо, перше за значенням – це світоглядові проблеми, існуюче домінуюче мислення. Людина живе у чотирьох світах: у світі природи, у світі техніки, у світі економіки й у світі самих людей. Ці світи змінилися і змінюються щоденно. Однак наше економічне мислення залишається ущербним. Значна частина людей так і не зрозуміла, що соціальні витрати у

результаті юрисдикції важко придумати. Необхідно визнати, що є чергову лінію, яку не можна перетинати. Після обговорення учасники слухань прийняли рішення схвалити з доповіднями, пропозиціями та змінами Резолюцію, в якій йдеється про те, що Україна та її народ вибороли своє право на гідне життя, на європейське майбутнє та втілення в життя європейських цінностей і стандарти.

Лілія СОКОЛОВА

14 ЖОВТНЯ ВПЕРШЕ ВІДЗНАЧЕНО ДЕНЬ ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ

Підкова — не завжди на щастя

У серпні минулого року група військовослужбовців Національної гвардії України у складі 10 осіб військової частини №3044, яка охороняє Южно-Українську АЕС, під керівництвом підполковника, заступника командира частини з бойової і спеціальної підготовки Костянтина Кабанова, вирушила в зону АТО. Хлопці з честю виконали свої бойові завдання, хоч небезпека переслідувала їх на кожному кроці.

Досвідчений офіцер Костянтин Кабанов каже, що для нього було найголовнішим на той момент — зберегти життя і здоров'я бійців. На відміну від по-передньої групи, яка складалася повністю із спецпризначенців загону «Скорпіон», тут таких була лише частина.

— Коли ми прибули у штаб, який базувався у Слов'янську, нам дали два дні на адаптацію, — розповідає Костянтин Кабанов. — Це означає, що досвідчені інструктори-спецпризначенці за цих двох днів намагались ознайомити нас з обстановкою і основними навичками несения служби на блокпостах. Що таке блокпост ми, звичайно, знали, але особливостям довелось вчитися на місці. Це облаштування як самого блокпоста, так і підступів до нього.

На третій день удосвіта загони військових частин з усіх чотирьох АЕС України і Збройних Сил України вирушили у Ясинувату, що на той момент була наполовину зайнята бойовиками. 7 днів військовослужбовці провели у таборі, розташованому в населеному пункті Пантелеimonівка, і виконували завдання з його охорони. Найскладніше було вночі, бо приладів нічного бачення катастрофічно не вистачало, а обстріли велися регулярно.

Коли наприкінці серпня українське військо стрімко почало наступальну операцію в Луганському напрямку, нашим бійцям надійшло завдання облаштувати 32-й блокпост і зайняти оборону.

Так, це саме той сумнозвісний 32-й блокпост, та сама траса Бахмутка, де наприкінці жовтня 2014 року

ворог спочатку обстрілював весь транспорт постачання, після чого перекрив шляхи своїми блокпостами, остаточно оточивши 32-й блокпост.

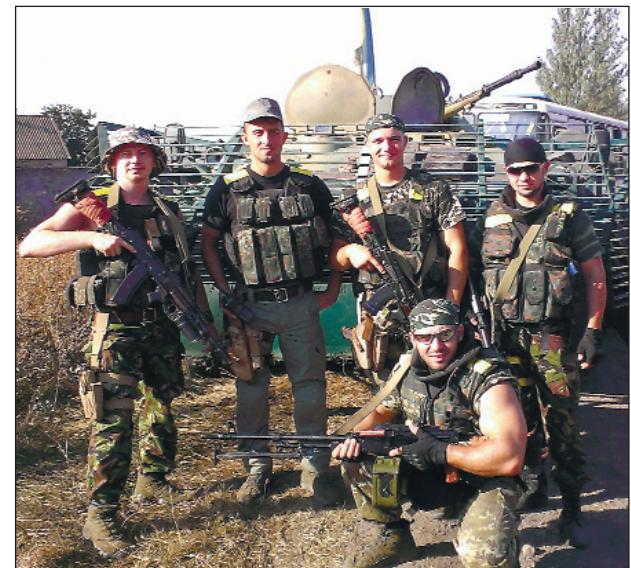
Ми були у складі великої бригади Національної гвардії України тоді вже покійного легендарного генерала Олександра Радієвського, який наприкінці липня загинув під час спецоперації з визволенням міста Лисичанськ Луганської області, — розповідає Костянтин Кабанов. — Так ми опинилися на передовій. Попереду був Луганський аеропорт, праворуч і ліворуч — села Сміле і Хороше. Бойовики на наших очах облаштували свій блокпост на відстані 500 метрів від нас, хоча на той час уже відбулися перемовини у Мінську і було оголошено перемир'я. Ми дивимося в бінокль на них — вони на нас.

7 вересня обстановка ускладнилася: почався рух бойовиків, і вони відрізали нашим військовослужбовцям фланги з боку Смілого і Хорошого. Це означало, що хлопці опинилися у своєрідному оточенні, військовою мовою такий вид оточення

називається «підкова», коли є лише один вихід — у тил. Усі розуміли, що перемир'я і ні в якому разі не можна було допустити будь-яких провокацій. Ситуація ускладнилась ще й тим, що не було виходу у населені пункти.

— Було важко психологічно, — каже Костянтин Кабанов, — ніколи не знаєш, що спаде на думку бойовикам наступної хвилини. Оскільки ворога нам було добре видно, то можу сказати, що були там люди різні — і місцеві, які кричали нам, щоб ми ішли з їхньої землі, і громадяни інших країн, які керували ними і яких можна було відрізнити по характерній говорці. Не на краще вплинула і переміна погоди, задощило, вітер обривав листя з дерев, і ми опинились, як на долоні. Доводилося змінювати маскування. Усі наші хлопці трималися достойно, хоча я розумів: в екстремальній ситуації поведінка людини може бути непередбачуваною, тому намагався весь час підтримувати їх психологічно.

Коли командиру групи Костянтину Кабанову за-

пропонували відзначити кращих бійців, він не вагаючись записав усіх, обумовлюючи це тим, що всі як один гідно виконували свої бойові завдання і героїчно трималися у найскладніших ситуаціях.

Костянтин Анатолійович каже, що також у нього дещо змінилися погляди на бойову і спеціальну підготовку особового складу військової частини, і він схвалює ті зміни, які було внесено командуванням до

Оксана МІСЮКЕВИЧ

Где-то в столиці полно патріотов, но Родину чувствуют лучше в окопах

Многие работники ремонтно-механического завода проходят службу в зоне проведения антитеррористической операции, некоторые уже вернулись к мирной жизни. Среди них и Владимир Мединский, слесарь по ремонту и обслуживанию газового оборудования.

В Вооруженные Силы Украины Владимир Мединский был призван в первую волну мобилизации в марте 2014 года. Поскольку срочную службу проходил в ВДВ, то был зачислен в 25-ю аэромобильную бригаду. Попал в горячую точку конфликта — Луганский аэропорт. Отправке в зону проведения антитеррористической операции предшествовала подготовка на базе. Владимир говорит, что основные навыки ребята освоили быстро, и их хватало для выполнения боевых задач. 3 мая на самолете бойцов доставили в аэропорт, оборону которого беспрерывно держали более ста дней до 17 августа. «По воздуху нам доставляли продукты и все необходимое, — рассказывает Владимир. — После того, как над аэропортом сбили Ил-76 (случилось это на моих глазах), к нам больше никто не прилетал. Какое-то время находились в окружении. Выходили из аэропорта с боями. Свою функцию и военную задачу этот плацдарм выполнил. Он был вроде перевалочной базы, где ребята могли отдох-

нуть, переформироваться и идти дальше. За время обороны этого стратегического объекта он был полностью разрушен, в самом конце взорвали и взлетную полосу, чтобы не смогли садиться вражеские самолеты.

Потом был отпуск, после которого — краткосрочные командировки в Станицу Луганскую, Новоайдарский район. Тогда уже обозначился фронт, и все стало ясно. Мы самыми первыми попали в зону проведения АТО, когда только начинались боевые действия, не ожидали, что столкнемся с таким сопротивлением. Думали, быстро выполним поставленную задачу, а оказалось, что воюем с профессиональной армией».

В течение всего времени мобилизации родные, друзья, коллеги поддерживали Владимира, как могли. Несмотря на то, что в армии ему выдали обмундирование, им хотелось облегчить тяжелое положение бойца. Кевларовую каску хорошего качества от коллектива предприятия ему передал профком комбината, от общества «Афган» привезли бронежилет современного образца, работницы РМЗ, которых организовала Татьяна Инюткина, вязали носки, свитера для наших воинов.

После демобилизации Владимир Мединский вернулся на родное предприятие. В мирной жизни он — слесарь по ремонту и обслуживанию газового оборудования. На комбинате в этой профессии трудится уже семь лет, обслуживает газовое оборудование во всех подразделениях Желтоводской площадки. Отец Владимира Дмитрий Дмитриевич 32 года проработал в АТХ комбината, мама Наталья Васильевна — учитель, работала директором 5-й школы. Отец с детства приучал сына к спорту, растил его как настоящего мужчину. Надежды отца Владимир оправдал. Теперь семья и коллектив гордятся им.

Подготовила
Татьяна КОРСУНОВСКАЯ,
фото автора

- Рефінансування
- Кредитні картки
- Кредити готівкою до 50 000 грн

✓ Пільгові умови для працівників Вашого підприємства*

Г ОБИРАЙ СВІЙ КРЕДИТ!

СЛАВУТИЧ, ПРИВОКЗАЛЬНА ПЛ., 5 ("СІЛЬПО", 2 ПОВ.),
(0462) 91 53 36, (093) 483 18 53

ЕНЕРГОДАР, ВУЛ. КОМСОМОЛЬСЬКА, 32, (050) 441 59 71

НЕТІШИН, ВУЛ. ЛІСОВА, 1-Б/1, ("ФУРШЕТ", 1 ПОВ.),
(067) 182 53 20

ЮЖНОУКРАЇНСЬК, ПР. ЛЕНІНА, 15, (050) 335 22 45

TRAST Банк 0 800 50 05 65
WWW.BANKTRUST.COM.UA

*Для фізичних осіб - клієнтів, які є працівниками юридичних осіб - партнерів ПАТ Банк "TRAST" за програмами "Професіонал", "Проці зараз", "Час можливостей". Деталі на сайті банку. ПАТ Банк "TRAST". Ліцензія НБУ №237 від 02.11.2011 р.

Відсутність інформації про зроблену профспілковою організацією справу — це відсутність самої справи!